

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Мир, сила та наполегливість

Президент Пер Г. Малм

2-й радник в президентстві Східноєвропейської території

В Івана 14:27 Христос дає особливу обіцянку своїм послідовникам: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” Цей мир є доступним для всіх, хто приходить до Христа. І Він запрошує всіх прийти до Нього і отримати цей дар, всіх без винятку. “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28–30).

У своєму зверненні під час генеральної конференції в жовтні 2004 року старійшина Річард Г. Скотт говорив про мир в двох різних аспектах—про мир сумління та мир у душі. Що стосується миру сумління він сказав: “Мир сумління є незамінною складовою частиною вашого миру в душі. Без миру сумління ви не зможете мати справжнього миру в вашій душі. Мир сумління стосується вашого внутрішнього ества і залежить від ваших особистих вчинків. Мир сумління може прийти тільки від Бога через праведне, сповнене

послухом, життя. Інакше він не може існувати”. Він продовжував говорити про спокій розуму і сказав: “На мир в душі найчастіше впливають зовнішні сили, такі, як: тривога за неслухняну дитину, економічні негаразди, дійсні або уявні образи, становище у світі, що стає дедалі гіршим, або нестача часу на все, що треба зробити. Неспокій в душі є тимчасовим, минулим. Мир в душі відновлюється, коли усуваються зовнішні причини, які порушували його. Та все поіншому з неспокойним сумлінням. Воно не слабне, завжди тут і постійно нагадує про необхідність виправити помилки минулого, заглибити провину перед іншою людиною або покаятися у переступі”.

Роз’яснення старійшиною Скоттом відмінності між миром сумління та миром у душі може бути дуже корисним, коли ми проходимо через різні випробування, з якими кожен з нас зіштовхується протягом нашого земного життя. Коли ми розмірковуємо над його вченням і розуміємо це, ми не повинні турбуватися, якщо мир в нашій душі тимчасово відсутній. Мир в душі можна відновити, вирішуючи зовнішні проблеми, які стоять перед

нами, і робити це з вірою та наполегливістю. Однак, коли справа доходить до миру сумління, це інша річ. Для тих, хто пізнав істину і взяв на себе зобов’язання слідувати істинним шляхом через укладення завітів з нашим Небесним Батьком, відсутність миру сумління можна виправити тільки через процес внутрішньої зміни і покаяння. Можливість мінятися і каятися—це дар, який доступний для всіх нас через Спокуту Ісуса Христа. Тим, які шукають істину і приходять до Христа з щирим серцем і готові пройти через необхідні внутрішні зміни і покаяння, обіцяно, що вони знайдуть шляхи, щоб здобути тривалий мир.

Мир сумління, який дозволяє знати, що наше життя знаходиться в гармонії з завітами, які ми склали, буде сприяти подальшому зміцненню нашої віри і сили діяти. Старійшина Девід А. Беднар навчав: “Усвідомлення віри, як принципу дії та сили, надихає нас направляти свободу волі на дотримання евангельських істин, запрошує в наше життя викупительні і зміцнюючі сили

**Президент
Пер Г. Малм**

Спокути Спасителя і збільшує нашу силу, завдяки якій ми вільні в собі” (Девід А. Беднар, “Просіть із вірою”. Генеральна конференція, квітень 2008).

Наше бажання чинити правильно та слідувати за Христом буде мати посилюючий вплив на наше життя. Це збільшить нашу здатність наполегливо йти вперед. Сила віри, а отже, й посилена наполегливість, виховає характер і надасть сили, щоб впоратися з питаннями, які можуть позитивно вплинути на мир в нашій душі. “Невпинно виявляючи віру, ви розвинете силу характеру, яка буде вам доступна у критичний момент.

Такий характер не розвивається під час великого випробування чи спокуси. У таких ситуаціях він застосовується. Характер терпеливо плететься з ниток принципу, учення і слухняності.

Праведний характер—це те, яким ви стаєте. Він важливіший за те, чим ви володієте, про що ви дізналися або чого досягли. Він дозволяє, щоб вам довіряли. Праведний характер формує основу духовної сили. Він дозволяє вам у часи випробувань і перевірок правильно приймати складні, дуже важливі рішення, навіть якщо вони здаються приголомшуючими” (Старійшина Річард Г. Скотт,

“Підтримка сили віри у часи непевності і випробування”, Генеральна конференція, квітень 2003).

Давайте шукати мир, який приходить як дар до істинних послідовників Христа. Давайте відчуємо в результаті зростання віри і сили наполегливості, формування праведного характеру. Давайте на власному досвіді дізнаємось, як праведний характер є доказом того, ким ми стаємо. Давайте відчуємо, як це дозволить нам не тільки мати внутрішній мир сумління, але й також мир душі, коли ми маємо справу з зовнішніми викликами, які зустрічаються нам в цьому житті. ■

НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Новий президент місії

Деніел Едвард Латтін покликаний служити президентом Української Львівської місії. Президент Латтін і його дружина, Крістін Ленц Латтін, покликані з приходу Нортрідж, кіл Кріцент, Сенді, штат Юта. У них є п'ятеро дітей і 16 онуків. Брат Латтін служив президентом Недільної школи колу, президентом колу, єпископом, членом вищої ради, президентом приходу, храмовим обрядовим працівником і радником у президентстві Української Дніпропетровської місії. За фахом він офтальмолог, зараз на пенсії. Народився в Денвері, штат Колорадо, у Джона Елліса та Емми Віоли Джеппсон Латтін.

Сестра Латтін служила бібліотекарем приходу, храмовим обрядовим працівником, президентом Товариства молодих жінок приходу, президентом Початкового товариства приходу, радником у президентстві Товариства допомоги приходу, вчителем

Недільної школи приходу та вчителем семінарії. Разом зі своїм чоловіком вона служила в Українській Дніпропетровській місії. Народилася в Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, у Роберта Гарнера і Кетрин Рігбі Бертон Ленц. ■

**Президент
Деніел Е.
Латтін з дру-
жиною Крістін
Л. Латтін**

Відкриття нової місії в Україні

Український Національний комітет по зв'язкам з громадськістю.

1 липня 2013 року Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів відкрила ще одну, четверту числом, місію в Україні. Українська Львівська місія буде створена на базі вже існуючої Української Київської місії. Створення нової місії стало можливим завдяки збільшенню кількості молодих чоловіків і жінок, які відгукнулися на заклик Президента Томаса С. Монсона служити на місії.

Частина місіонерів з Української Київської місії, які говорять українською мовою, переведені в нову місію з 1 липня 2013 року під провідництво президента місії Деніела Е. Латтіна. Пізніше до них приєднаються місіонери, які завершили своє навчання в Центрі підготовки місіонерів.

Президент Української Київської місії Йорг Клебінгат вважає, що “розділення місії в першу чергу допоможе і приходам, і місіонерам, оскільки два президенти місії зможуть приділяти їм більше особистої уваги, ніж один президент. Інфраструктура, далекі відстані і несприятлива погода протягом зимових місяців ускладнюють регулярні відвідування приходів, тому ця зміна безсумнівно буде благословенням”. Президент Клебінгат також додав, що Українська Львівська місія

спочатку буде мати близько 40–55 місіонерів, а Київська місія—близько 60–80.

Церква на даний момент нараховує 347 місій. Деякі з них найближчим часом будуть розділені, щоб сформувати додаткові 58 місій, що загалом складе 405 місій Церкви. Час від часу Церква відкриває, закриває і ділить місії по всьому світу відповідно до зростання або зменшення кількості місіонерів та враховуючи якісь інші фактори. Нові місії будуть діяти на тих самих територіях, які займають уже існуючі місії. На даний момент не будуть відкриватися нові території або країни для проведення в них місіонерської роботи.

Відкриття нових місій в усьому світі—відповідь на оголошення, зроблене Президентом Томасом С. Монсоном на генеральній конференції (жовтень 2012 р.), стосовно зменшення віку служіння на місії повного дня: для молодих чоловіків—з 18 років, для молодих жінок—з 19 років. Відгук молодих членів Церкви на заклик Господа збільшив загальну кількість місіонерів, які на даний момент служать на місії в усьому світі. Кількість молодих чоловіків і жінок, які подали документи служити на місії, збільшилася майже на 500 відсотків

після внесення цієї зміни.

“Швидка відповідь на зміни місіонерського віку відкрила нові можливості для служіння тисячам молодих людей, і вони відгукнулися з небувалою вірою,—сказав старійшина Рассел М. Нельсон—голова Місіонерської виконавчої ради.—Вони будуть проповідувати євангелію. Вони будуть навчати, вони будуть свідчити, вони будуть спасати і вони будуть благословляти життя дітей Божих”. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Інвалідні візки передані місту Хмельницький

Український Національний комітет по зв'язкам з громадськістю.

Інвалідні візки від Гуманітарної служби Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів передані людям, які їх потребують, у місті Хмельницькому в середині січня поточного року. На церемонії закриття гуманітарного проекту разом з тими, кому надавалася допомога, були присутні представники адміністрації та Церкви, зокрема, місіонер гуманітарної служби старійшина Едвард Коллум, дві місцеві телевізійні станції та репортер одного з журналів, які висвітлювали подію. В програмі також брала участь музична група, яка виконувала красиву українську музику. Славян Воронезький, директор відділу соціальних справ і добробуту, виступив на зустрічі і подякував Церкві за щедрі подарунки для людей з особливими потребами.

ФОТО СТАРІЙШИНИ НЕНСА

Старійшина Едвард Коллум на церемонії вручення інвалідних візків у Хмельницькому.

ФОТО СТАРІЙШИНИ НЕНСА

Нові засоби пересування проходять перше тестування.

Жителі Хмельницького, які одержали інвалідні візки, висловили свою вдячність. С. Барабаш танцювала багато років у балеті, але після перенесеної операції втратила можливість ходити самостійно. Вона була рада одержати новий візок замість старого, яким користувалася з 1994 року. А. С. Снелінський потребує інвалідного візка через ускладнення від сколіозу, що й призвело до інвалідності. Як він розповів, йому потрібне

таке крісло, яке могло б “скакати під ним”, тому що він активний спортсмен і завзято займається важкою атлетикою. Ще один адресат одержання інвалідного візка—Наталя. Свого часу вона одержала інвалідний візок від держави, однак він їй не підійшов через габарити, тому що передбачався для людини великих розмірів. Тепер їй новий візок зручний для неї і їй легко користуватися. ■

Зустріч зі студентами УНПУ

Український Національний комітет по зв'язкам з громадськістю.

Директор Відділу зі зв'язків з громадськістю Східноєвропейської території Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Олена Нечипорова, зустрічалась 20 березня в Києві з членом виконавчого комітету "Молодіжної Асоціації релігієзнавців України" А. Кисельовим.

На зустрічі були обговорені кілька важливих питань співробітництва Церкви з молоддю та студентами провідних Українських університетів, у тому числі, участь молодих людей, які не є членами Церкви, в заходах для молоді, організованих Церквою.

Потім відбулася відкрита лекція для студентів Національного педагогічного університету, яку прослухали 23 студенти—майбутні спеціалісти з філософії та релігієзнавства. Сестра Нечипорова—кандидат філософських наук, досвідчений викладач, і її лекція була вислухана з великою увагою та зацікавленістю, після її завершення було поставлено багато запитань.

Планується продовжити це починання в майбутньому році для студентів філософського факультету Університету ім. Т. Г. Шевченка, які нещодавно

ФОТО СТАРІШНИНИ НЕНСА.

Сестра Нечипорова виступає перед студентами Національного педагогічного університету.

відвідали один з домів зборів Церкви, розташований поряд з Київським храмом. ■

Студенти філософського факультету Університету ім. Т. Г. Шевченка на екскурсії в домі зборів Церкви, який розташований поряд з Київським храмом.

ФОТО СТАРІШНИНИ НЕНСА.

Марафон з індексування

Павліна Убійко, Київський Український кіл, Оболонський приход

Індексування, на відміну від занять зі складання власного родоводу,—це та частина сімейно-історичної роботи, яку можна назвати стовідсотковим служінням, тому що в цьому випадку ми служимо зовсім незнайомим нам людям, не очікуючи отримати від них вдячності. Хоча, вдячність все ж таки знаходить нас, коли люди, які знайшли своїх предків за індексованими записами, залишають свої сповнені захвату коментарі на церковних і генеалогічних сайтах.

Індексування також є гарним видом дозвілля, яке приносить задоволення і користь одночасно. Таке поєднання служіння і дозвілля, мабуть, пояснює популярність марафонів, які кілька разів на рік проводяться в Київському Українському колі. Зазвичай за день марафону індексується в кілька разів більше імен, ніж в інші дні.

Марафон, який проводився в Київському колі 16 і 17 березня 2013 року, був особливим. В оголошенні, розісланому індексаторам електронною поштою і також розвішаному на дошках оголошень у всіх приходах, підкреслювалося, що головна мета цього заходу—залучення якомога більшої кількості

учасників, в тому числі, реєстрація нових, і що у “змаганні” на перше місце будуть виводитися приходи, які залучили найбільшу кількість прихожан. Було запропоновано брати участь сім’ями, групами друзів, а також задіяти центри сімейної історії в приходах.

Марафон був організований і проходив за активної підтримки єпископів і кворумів священства, а також консультантів з сімейної історії, які кілька днів присвятили спілкуванню зі своїми прихожанами. Адаже багато людей готові служити, брати участь, допомагати, просто іноді потрібен особистий підхід для того, щоб вони “загорілися”. Наприклад, Надія Федько з Виноградського приходу відвідала напередодні марафону і під час його проведення близько десятка сімей, встановила програму індексування на їхніх домашніх комп’ютерах і навчила основним навичкам індексування молодих членів цих сімей.

Результати марафону перевищили всі очікування. В ньому взяли участь 184 особи з 22 приходів Київського колу, а також Київської та Дніпропетровської місії, що майже в три рази перевищує кількість учасників минулого марафону,

який проводився в листопаді 2012 року. Було зареєстровано 34 нові волонтери різного віку, які під керівництвом консультантів з сімейної історії або досвідчених у цій справі членів своїх сімей спробували свої сили в індексуванні. За два дні марафону було підготовлено 15 587 імен, ці цифри відобразились на графіку індексування метричних книг Київського державного архіву за березень.

Коли ми об’єднуємо свої зусилля для досягнення загальної мети, результати зростають у багато разів порівняно з тим, коли ми робимо щось окремо. Мабуть, це відбувається тому, що коли робиш щось групою, відчуваєш себе причетним до великої і корисної загальної справи. Василь Пігулевич з Оболонського приходу поділився своїми думками після участі в марафоні: “Це був чудовий час служіння членів Церкви. Марафон об’єднав нас у досягненні цілей, які наближають нас до створення Сіону, де всі “одного серця й одного розуму”. Я дивився, як члени моєї сім’ї—і дружина, і діти, і невістка—займалися виконанням цієї прекрасної роботи, і моє серце було сповнено радістю і вдячністю Небесному Батькові за те, що дух Іллі так об’єднує сім’ї, приходи, Церкву”. ■

Джерело істини

**Ігор Вербенський, Київський Український кіл,
Печерський приход**

Я дуже люблю Священні Писання. Думаю, що саме завдяки їм я прийшов у нашу Церкву. Вони допомагають мені розуміти волю Небесного Батька і Його план.

Був час, коли я дуже мало знав про Бога. Пам'ятаю, як в дитинстві з радістю дивився мультики на біблійні теми. Але далі цього мої пізнання не просувалися, поки в студентські роки мене не почали турбувати запитання: “Чому багато людей святкують Різдво, що саме здійснив Ісус Христос, і ким Він був?”

Мені було цікаво дізнатися про це, і я вирішив звернутися до Біблії. У вільний час, вечорами на кухні, я відкривав цю книгу і читав. Спочатку було важко звикнути до мови Священних Писань і розуміти їх, але коли я дочитав до Діянь апостолів, я сильно відчув Дух Христа. В середині мене ніби щось загорілося і прийшла впевненість, що Ісус Христос дійсно жив на цій землі і що Він мене любить. Я зрозумів, що Він—мій Викупитель. Біблія стала моєю улюбленою книгою, і мені хотілося читати її до кінця життя, щоб зрозуміти глибше все, що там описано.

Таким чином, через Священні Писання Господь підготував мене до зустрічі з місіонерами. Одного разу, повертаючись додому, я сидів біля вікна в тролейбусі. До мене підсів юнак і російською мовою з американським акцентом запитав: “Куди їде цей тролейбус?” Ми непомітно розговорилися, і я розповів йому про своє ставлення до Біблії і віри в Бога. Місіонер відкрив сумку і дістав книгу в синій папітурці. Це була Книга Мормона. Він розповів мені також, що вони зустрічаються з людьми, щоб поговорити про віру і Священні Писання. І тоді у мене виникло бажання неодмінно бути там на тих зустрічах.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Ігор Вербенський

Тепер я знаю, що Господь відкриває нам істину за істиною, поступово готуючи нас до майбутніх подій. Я пам'ятаю, як майже дев'ять років тому ми з другом сиділи вперше на причасних зборах і з посмішкою спостерігали за тим, що відбувалося. Тоді я навіть не здогадувався, що прийде час, і я буду стояти за трибуною в цьому самому залі і служити в президентстві цього приходу.

Завдяки новим для мене Священним Писанням: Книзі Мормона, книзі Учення і Завіти, я отримав нові знання й зміцнив своє свідчення про Спасителя. В 2004 році я прийняв хрищення в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів і

через пару років відправився служити в якості місіонера повного дня в Гамбурзьку Німецьку місію.

Можу сказати, що це був особливий час у моєму житті, коли приклади слухняності інших людей зміцнювали моє свідчення. Одного разу ми розповідали людині про Слово мудрості. До цього дня він був досить залежним від багатьох некорисних для здоров'я речовин. Повертаючись додому, ми з напарником обговорювали нашу бесіду і подумали, що, мабуть, нам не варто було поспішати з пропозицією прийняти зобов'язання дотримуватися Слова мудрості. Але коли ми повернулися до нього днів через п'ять, я був вражений тим, що ця людина

дотрималася своїх зобов'язань. Він розповів нам, що почувався дуже погано, оскільки його організм не отримував того, до чого звик. Я побачив на його столі Священні Писання, відкриті на тому місці, де говориться, що наше тіло—це храм, і ми не повинні оскверняти його. Він читав Священні Писання в момент, коли йому було дуже погано, і знаходив у них підтримку.

Я дуже вдячний Богу за те, що я знаю, де шукати істинні знання. Я вдячний за Його керівництво в моєму житті; за те, що я можу продовжувати служити; за прекрасну дівчину, з якою ми уклали храмовий шлюб, і за безцінне знання, що наш Господь живий і Він любить нас. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Молитва про допомогу

Маргарита К., 9 років, Українська Донецька місія, Об'єднаний приход м. Донецька

Маргарита К.

Якось ми з мамою поїхали відпочивати в Крим.

Гуляючи по лісу, ми заблукали. Ми намагалися знайти дорогу, але нічого не виходило. Нам було страшно, тому що вже ставало темно. Тоді я запропонувала помолитися. Молилася мама, але після цього нічого не змінилося. Я вирішила помолитися ще раз, і невдовзі ми почули шум машин. Ми пішли в той бік і вийшли на дорогу. Після цього нам було вже легко дістатися додому.

Пам'ятаю, як мама і вчителі в Початковому товаристві розповідали про молитву, але раніше я ніколи серйозно не молилася про допомогу. Тепер я добре знаю, що нам потрібно молитися, якщо ми хочемо дізнатися, як треба вчинити, або щоб отримати допомогу.

Коли Ісус жив на землі, Він також часто молився Небесному Батькові про допомогу і провід, і це зміцнювало і підтримувало Його. Він став нашим Спасителем, і ми повинні наслідувати Його приклад. ■

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ